

Εκκλησία, Κράτος και Θρησκευτική Εκπαίδευση: Αδιέξοδο ή προοπτική; (Αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2erai9C>]

Ο Κύριλλος Ιεροσολύμων... “διαφωνεί” και κάνει κατηχήσεις σε κατηχουμένους και βαπτισθέντες απλά... γιατί αυτή είναι η δουλειά του κάθε επισκόπου! Ο επίσκοπος είναι ο δάσκαλος των χριστιανών. Οι παρερμηνευόμενες επιστολές του αγίου Ιγνατίου για την θέση του επισκόπου θεωρούν ΑΥΤΟΝΟΗΤΟ κάτι τέτοιο. Ας μη συζητήσουμε για την... διδασκαλία των επισκόπων σήμερα! Εθνικοπολιτικά θέματα, κοινωνικές παρατηρήσεις για συμπεριφορικές αλλαγές των ανθρώπων, αυταπάτη αρμοδιότητας περί πάντων καί άλλων τινών ή βαθυστόχαστες θεολογίες... θεωτικές ακατανόητες και αναιρούμενες de facto. Και γενικώς, λόγος

Ε σήμερα,
ψη ότι ο
κύριε!!

Έτσι...

κουτσοπορευόμενοι οι δύο θεσμικοί φορείς φτάσανε μέσα από διακυμάνσεις-κόντρες-συνεννοήσεις-αντιθέσεις-καυγάδες («να χωρίσουμε τα τσανάκια μας» απειλούσε “μεγαλώνυμος” παλαιότερος πολιτικός) στην σημερινή, αδιάφορη για το Κράτος, κατάσταση. Το Κράτος σήμερα κουβαλάει την Εκκλησία στην πλάτη του, σαν το πτώμα στην ταινία «Οι τρεις ταφές του Μελκιάδης Εστράδα». Μια υπόθεση δηλαδή... “σκουληκιασμένη” και απεχθή. Οι σημερινοί φιλοσοφικοαδιάφοροι άνεμοι με χαρά σπρώχνουν την Εκκλησία στο κοινωνικό περιθώριο, που βαπτίζεται (το “περιθώριο”) προσωπικές απόψεις και παρουσιάζεται αυτός ο αποκλεισμός, ως ανάγκη και αίτημα πλουραλισμού και δημοκρατίας.

Ο tempora o mores, κραυγάζουν όσοι δεν μπορούν να διακρίνουν ότι είναι... μωροί, αφού δεν αφουγκράζονται τον λόγο του Χριστού: «... όψίας γενομένης λέγετε εύδια πυρράζει γάρ ο ούρανός καί πρωί σήμερον χειμών πυρράζει γάρ στυγνάζων ο ούρανός. Ὑποκριταί τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε;» (Ματθ. 16, 2-3).

Όλοι οι Έλληνες που έχουν περάσει από το παλαιό εξατάξιο γυμνάσιο ή την συνέχειά του, το Γυμνάσιο και το Λύκειο, όλοι ανεξαιρέτως, ανάμεσα στις αναμνήσεις που κουβαλάμε από εκείνες τις ηλικίες ως μαθητές, οι δυσκολότερες

και πλέον ιδιόρρυθμες, είναι αυτές που έχουμε από τους θεολόγους καθηγητές. Ατυχώς μόνο η μειοψηφία των θεολόγων ήταν άνθρωποι, που δεν αισθανόντουσαν δύσκολα με το μάθημά τους. Που ήξεραν τι πίστευαν αυτοί πρώτα και μετά τι έλεγαν. Που είχαν τρόπο, ήθος και μέθοδο, πρόσφορη για επαγωγική και αποδοτική διδασκαλία, ώστε να δημιουργούν μια γοητευτική εικόνα χριστιανού, στις συνειδήσεις των εφήβων.

Οι θεολόγοι ήταν ουσιαστικά χωρισμένοι σε δύο... συνομοταξίες. Στους στενόκαρδους και στενόμυαλους φανατικούς καλβινίζοντες, που είχαν μονίμως αγωνία να είναι... ευπρεπής η ενδυμασία και να υπάρχει εκ μέρους των μαθητών ευγενική συμπεριφορά και “φυσικά” συνέπεια στις... θρησκευτικές υποχρεώσεις! Και στους αδιάφορους και χαλαρούς, που εξαντλούσαν κάθε σχέση, στην απαγγελία του μαθήματος του βιβλίου, και απαιτούσαν απλώς την γνώση του μαθήματος. Οι πρώτοι ήταν δολοφονικά ανιαροί και ενοχλητικοί και είχαν όλα τα φόντα να γίνονται απεχθείς και, κατά συνέπεια, απευκταίο παράδειγμα. Οι δεύτεροι “κράυγαζαν” τον κυνισμό του αδιάφορου προσπεράσματος... – Δεν τρέχει τίποτα! Και άρα, μάλλον δεν υπάρχει τίποτα...! Μια μειοψηφία ανάμεσα σ’ αυτές τις συμπληγάδες ήταν ο... ένας κούκος που δεν φέρνει την άνοιξη! Έπρεπε να είσαι τυχερός για να έχεις θεολόγο τον... τον... τον... (δαχτυλοδεικτούμενοι), που να σε κάνει να μελαγχολείς, γιατί δεν είναι όλοι οι καθηγητές σαν δαύτον και στο ήθος και στην γνώση.

Γ. Και από δω και μπρος, τι κάνουμε;

Και είμαστε στο τώρα και στο σήμερα.

Οι... σιαμαίοι έχουν χωρίσει de facto και ο ένας (η διοίκηση της Εκκλησίας) διαμαρτύρεται παριστάνοντας τον... «ανήξερο έκπληκτο» για τον χωρισμό επικαλούμενος τα πάλαι ποτέ de jure “δικαιώματα”! Χωρίς να θέλει να σκεφτεί ότι αυτό που πρέπει να κομίζει σαν μήνυμα σ’ αυτόν τον χαοτικό κόσμο είναι, όχι η διεκδίκηση και τα δικαιώματα, αλλά η θυσία, και η “έμπράγματος” διδασκαλία, ότι δεν νικούν οι λύκοι, αλλά τα πρόβατα του Χριστού, που στέλνονται ανάμεσα στους λύκους και τους αλλάζουν! Ότι, αν έχει πρόταση ζωής η Εκκλησία για τον κόσμο, αυτή η πρόταση είναι ακριβώς, το ότι αποτελεί Μυστήριο αλλαγής των ανθρώπων, από προηγμένα θηλαστικά σε πρόσωπα.

«Ποιο καλύτερο λιμάνι απ’ το λιμάνι της Εκκλησίας; Στην Εκκλησία δεν επικρατεί η βιολογική αναγκαιότητα, αλλά τιμάται υπερβολικά η ελευθερία της επιλογής. Η Εκκλησία παίρνει κάποιον που είναι “λύκος” και τον μεταμορφώνει σε “πρόβατο” όχι αλλοιώνοντας την φύση του, αλλά αλλάζοντας την προαίρεσή του. Γι’ αυτό δεν σφάλλει όποιος λέει ότι η Εκκλησία είναι πολύ καλύτερη απ’ την κιβωτό του Νώε. Η κιβωτός υποδεχόταν ζώα και διατηρούσε τα ζώα. Η Εκκλησία παραλαμβάνει... ζώα και τα μεταβάλλει. Δηλαδή, τότε εκεί (στην κιβωτό) μπήκε ένα γεράκι και βγήκε γεράκι, μπήκε λύκος και βγήκε λύκος. Στην Εκκλησία μπήκε γεράκι και

βγαίνει περιστέρι, μπήκε λύκος και βγαίνει πρόβατο, μπαίνει φίδι και βγαίνει αρνί
όχι επειδή άλλαξε η φύση, αλλά επειδή απορρίφθηκε η κακία» (αγ. Ιω.
Χρυσοστόμου, Περί μετανοίας, λόγος η').

Ας αφήσουμε λοιπόν τον κάθε άνθρωπο να διαλέξει το λιμάνι του και ας
νοιαστούμε να μη... ναυαγούν μέσα στο δικό μας λιμάνι τα "πλοία" που
αποφάσισαν να το επιλέξουν!! Των φρονίμων ολίγα.